

Yarını Olmayan Saat

Yavuz DEMİRKIRAN

Yarını Olmayan Saat

Yavuz DEMİRKİRAN

Evermorning köyünde güneş her zaman tam zamanında doğardı. Bunun sebebi meydandaki büyük saatti. Altın renkli ibreleri yarının hava durumunu ve olaylarını gösterirdi. Herkes günlerini ona göre planlardı. Sıcak kahverengi tenli ve iki kıvrıkcık topuz saçlı meraklı bir kız olan Amelia, onu izlemeyi çok severdi. Serçesi Pip yanında cıvıldardı.

Saatin, nelerin geleceğini gösteren özel bir gelecek ibresi vardı. Bir güneşi gösterirse insanlar çamaşır asardı. Bir pastayı gösterirse parti için kek yaparlardı. Amelia'nın ela gözleri her sabah onu okurken parıldardı. 'Yarın: yağmur,' dedi komşusuna. 'Şemsiyeni getirsen iyi olur!' Köy saate tamamen güvenirdi.

Bir sabah Amelia hardal sarısı yağmurluğuyla meydana seğırtti. Ama bir sorun vardı. Gelecek ibresi yoktu! Eskiden olduđu yerde yalnızca küçük bir delik kalmıştı. 'Olamaz!' diye soludu Amelia. Pip saatin etrafında uçu, kırmızı atkısı dalgalanıyordu. Köylüler endişeyle toplandı. Yarının hava durumu olmadan ne yapacaklardı?

Yaşlı saatçi Usta Tobias aceleyle geldi. Beyaz sakalı titreyerek saati inceledi. 'Bunu daha önce hiç görmedim,' dedi yuvarlak gözlüklerini düzeltirken. 'Gelecek ibresi kaybolmuş.' Köylüler endişeyle mırıldandı. Fırıncı Hazel Nine ekmek sepetine sımsıkı sarıldı. 'Hasat şenliğini nasıl planlayacağız?' diye sordu.

Amelia saatin kapağının içine sıkıştırılmış küçük bir not fark etti. Onu çekip yüksek sesle okudu: 'Sizin adınıza her şeye karar vermekten yoruldum. Kendi planlarınızı kendiniz yapabilirsiniz.' Köylüler şaşkınlıkla birbirlerine baktı. 'Saat yoruldu mu?' dedi Usta Tobias. 'Belki de kendi seçimlerimizi yapmayı öğrenmemizi istiyor.' Amelia cesurca başını salladı.

O öğleden sonra köy tuhaf hissetti. Gelecek ibresi olmadan kimse yağmur mu yağacak güneş mi açacak bilmiyordu. 'Yarın pikniği yapalım mı?' diye sordu küçük bir çocuk. 'Bilmiyorum,' dedi annesi. Amelia derin düşündü. 'Yine de planlayalım. Yağmur yağarsa içeri geçeriz!' Pip de onaylayarak cıvıladı. Köylüler biraz gülümsedi.

Amelia herkesi meydanda topladı. 'Birbirimize yardım edebiliriz,' dedi turuncu kurdeleleri dalgalanırken. 'Bildiklerimizi paylaşalım ve birlikte plan yapalım.' Hazel Nine bastonunu kaldırdı. 'Piknik için fazladan ekmek yaparım,' diye önerdi. Usta Tobias ekledi: 'Yağmur ihtimaline karşı salonun akan çatısını onarırım.'

Köylüler takım olarak çalışmaya başladı. Kimi bulutları kontrol etti, kimi oyunlar hazırladı. Amelia ve Pip evler arasında haber taşıdı. 'Rüzgâr yükseliyor,' diye seslendi bir çiftçi. 'Çadırları bağlayalım!' Herkes elinden geleni yaptı. Büyülü bir saate güvenmek yerine birbirine güvenmek iyi hissettiriyordu. Havayı kahkahalar doldurdu.

Piknik günü gökyüzü belirsiz görünüyordu. Ama köylüler hazırды. Battaniyeleri, şemsiyeleri ve Hazel Nine'in taze ekmeđi vardı. 'Yağmur yağsa bile eğleniriz,' dedi Amelia, aralıklı dişleriyle genişçe gülümseyerek. Pip minik bir yağmur şapkası takmıştı. Birkaç damla düştüğünde kimse paniđe kapılmadı. Sadece büyük meşe ağacının altına geçtiler.

Piknik neşeli bir başarıydı. Çocuklar oyunlar oynadı, yetişkinler hikâyeler anlattı ve Usta Tobias cep saatini minik bir davul gibi çaldı. 'Bu her türlü tahminden daha iyi!' diye kıkırdadı. Amelia hâlâ gelecek ibresi eksik olan saate baktı. Ama köy artık endişelenmiyordu. Birlikte plan yapmayı ve uyum sağlamayı öğrenmişlerdi. Sürprizler maceraya dönüşmüştü.

Bir akşam Amelia saatin yanına tek başına gitti. 'Teşekkürler,' diye fısıldadı. 'Her şeye senin karar vermene ihtiyacımız yok.' Saatin kalan ibrelerinin sanki başını sallarcasına hafifçe kıpırdadığını gördüğünü sandı. O günden sonra köylüler her günü geldiği gibi kucakladı. Plan yaptılar ama sürprizlere de açık oldular. Saat hâlâ zamanı gösteriyordu ama gelecek onlarındı.

Usta Tobias da saate fazla güvendiğini itiraf etti. 'Kendi becerilerime güvenmeyi unutmuşum,' dedi bir komşusunun çatısını onarırken. 'Şimdi kendimi yeniden işe yarar hissediyorum.' Hazel Nine haftalık ortak yemekler düzenledi. 'Birlikte plan yapmak tahminleri beklemekten daha iyi,' dedi sıcak ekmek dağıtırken. Amelia'nın ela gözleri parlayarak gülümsedi.

Serçe Pip bu yeni ruhu çok sevdi. Küçük işler için yardımcılar çağırırken neşeyle cıvıladı. 'Pip güneşin çıktığını söylüyor!' diye güldü Amelia. Köylüler sevinçle bağırdı. Her şeyi kontrol edemeyeceklerini ama nasıl karşılık vereceklerini seçebileceklerini öğrenmişlerdi. Cesaretle ve neşeyle her güne birlikte göğüs gerdiler.

Evermorning köyü gelişip serpildi. Yarını olmayan saat, yeni kazandıkları bağımsızlığın simgesi oldu. Amelia sık sık altında oturur, kırmızı botlarını sallardı. 'Yarınlarımızı kendimiz yapıyoruz,' derdi Pip'e. Köylüler de aynı fikirdeydi. Saati hâlâ zamanı öğrenmek için kontrol ediyorlardı ama mutlulukları için artık ona bağımlı değillerdi.

Usta Tobias saatin etrafına küçük bir bahçe yaptı. 'Kendi geleceklerimizi kendimiz büyüttüğümüzü hatırlatsın diye,' diye açıkladı. Hazel Nine çiçekler dikti, çocuklar onları suladı. Amelia bir tabela ekledi: 'Bugün bir armağandır. Yarın bizim maceramızdır.' Saat düzenli olarak tik tak ediyordu ama gelecek artık korkulacak bir gizem değildi.

Ve böylece köy sürprizleri kucaklamayı öğrendi. Beklenmedik yağmur yağdığında içinde dans ettiler. Bir yolcu geldiğinde onu ekmekle karşıladılar. Amelia ve Pip, her şeyi kontrol edemeseler de her zaman cesareti ve neşeyi seçebileceklerini biliyorlardı. Yarını olmayan saat onlara en büyük armağanı vermişti: kendilerine ve birbirlerine güven.